

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

El català, llengua de treball

intersindical-csc.cat

**INTER ///
SINDICAL**
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

El català, llengua de treball

intersindical-csc.cat

INTER ///
SINDICAL
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL

Aquest document és de caràcter integral. **La Intersindical** es reserva de forma exclusiva el dret a alterar-lo, modificar-lo o fer qualsevol mena de separació dels apartats que el conformen. Per qualsevol reproducció dels continguts, de manera total o parcial, ja sigui per mitjà digital o físic, citeu-ne la font i l'autoria de **La Intersindical**.

Primera edició: novembre de 2021

La Intersindical

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

El català, llengua de treball

Sumari

Introducció	7
El català, la llengua de treball	13

Vine amb nosaltres! Afilia't!
<https://www.intersindical-csc.cat/afiliat>

Introducció

Quaranta anys de neoliberalisme

A partir del 2008, molts dogmes econòmics liberals van començar a trontollar. Van haver de passar quasi 40 anys des que es van imposar gairebé de manera inqüestionable. A finals dels anys setanta i a principis dels vuitanta va irrompre el neoliberalisme financer especulatiu de la mà de Ronald Reagan (EUA) i de Margaret Thatcher (Regne Unit). El president nord-americà i la primera ministra britànica van propagar dues idees força que es van convertir en hegemòniques i van esdevenir quasi dogmes de fe: (1) l'Estat és un nosa i, per tant, s'ha de reduir a la mínima expressió, i (2) la societat no existeix; només l'individu i els interessos privats que el mouen. Sobre aquesta base es va aixecar una arquitectura política i ideològica que ha monopolitzat les polítiques públiques i econòmiques durant 40 anys.

En aquest quasi mig segle, l'aparell ideològic neoliberal ha imposat una política econòmica rigorista (control estricte de la inflació, del dèficit i del deute públic) materialitzada en privatitzacions, retallades del finançament dels serveis públics i precarietat laboral. Un model que ha esqueixat més profundament la cohesió social i ha promogut que una minoria, cada cop menys de caràcter industrial i més de tarannà rendista, fagocités la riquesa produïda col·lectivament, mentre la majoria havia de viure cada vegada amb menys.

El 2008, aquest model, rendista i especulatiu, va patir la primera crisi encara que no la definitiva. La bombolla immobiliària va esclatar i va provocar la fallida de centenars de bancs i fons d'inversió que només s'havien preocupat per embellir el seu compte de resultats. Milions de persones van perdre l'habitatge, la feina i el futur. Però, salvar-los no era la prioritat. Segons les elits polítiques i econòmiques, allò que comptava era rescatar els bancs per evitar que l'anomenat sistema col·lapsés.

La sacsejada del 2008 va evidenciar la inviabilitat del model econòmic neoliberal, però no n'hi va haver prou per provocar un gir de guió. Al contrari, les elits van retorçar la retòrica i van imposar l'explicació que la crisi no l'havia motivada l'economia especulativa de casino, sinó el deute i el dèficit públic. Els culpables eren els estats per no haver sabut administrar correctament les finances públiques. En consonància amb aquesta interpretació, l'anomenada "troika" (la Unió Europea (UE), el Fons Monetari Mundial (FMI) i el Banc Central Europeu (BCEM)) va imposar, sobretot al sud d'Europa, programes d'austeritat severs que van debilitar encara més uns sistemes de benestar de per si molt febles.

Dotze anys més tard ha irromput la crisi derivada de la pandèmia de la Covid. Un cataclisme que no només ha demostrat la inoperància del neoliberalisme i de les polítiques d'austeritat, sinó que ha deixat paleses les conseqüències greus d'haver desmantellat els serveis públics i d'haver deslocalitzat la producció de béns necessaris per afrontar situacions d'emergència.

En aquest context, les elits polítiques i econòmiques occidentals comencen a veure que l'única alternativa per sostenir el seu model capitalista passa per la inversió pública massiva (independentment dels efectes sobre el deute públic) i per enfortir els serveis públics. Han hagut de passar 40 anys per arribar a aquesta conclusió. 40 anys de neoliberalisme devastador. Tocat, però no enfonsat. Per això cal restar amatents per impedir que la sortida de la crisi actual no sigui la mateixa que la del 2008, en què res no va canviar, ans el contrari, l'economia rendista i especulativa es va reforçar. Avui, això és inadmissible, perquè ens hi juguem el futur.

Com a treballadors i treballadores organitzades tenim la responsabilitat de fer propostes valentes i viables per garantir el futur de totes les generacions d'aquest país, les que estan aprenent, les que treballen –o no– i les que poden començar a gaudir de la jubilació.

El marc polític, social, econòmic i cultural de l'Estat espanyol no és l'espai en el qual, com a comunitat nacional, podem endegar propostes orientades al bé de les majories treballadores. Ans al contrari, les propostes –assolibles– que posem sobre la taula tenen un recorregut ben curt dins el marc actual o, fins i tot, són pràcticament impossibles de dur a terme. És per això que fixem els eixos que considerem necessaris per a bastir una societat justa en un país lliure en forma de República Catalana.

Una campanya per protegir les persones i defensar les polítiques públiques vers el mercat. Una campanya per construir el futur.

En aquest context de crisi i d'intervenció expansiva de les administracions públiques, **La Intersindical** enceta una campanya per consolidar un model socioeconòmic en què, primer, les persones siguin l'objecte prioritari d'atenció i, segon, la política supleixi el mercat (hegemònic durant els últims quatre decennis) a l'hora de definir la direcció econòmica del país. Una campanya per no tornar a repetir una sortida de la crisi com la del 2008, que s'articula al voltant de set eixos que persegueixen assentar les bases d'una societat cohesionada, beneficiària d'una vida decent i amb major grau d'autonomia i llibertat.

La Intersindical fem una proposta integral de futur per a les majories socials on el benestar col·lectiu estigui per sobre del lucre individual, amb tres camps cabdals:

- 1.- EL MODEL PRODUCTIU
- 2.- EL TREBALL
- 3.- LA PROTECCIÓ SOCIAL

PRIMER.

UN NOU MODEL PRODUCTIU.

La base de qualsevol construcció és clau per a garantir-ne la viabilitat. Si els fonaments són sòlids i ben assentats és possible encarar el futur amb garanties. En cas contrari, l'edifici té tots els números de desplomar-se. D'ençà del 1995, Catalunya va girar l'esquena a la indústria com a sector productiu prioritari, i va apostar pel turisme i la construcció. En l'àmbit sociolaboral, les conseqüències derivades d'aquestes decisions han estat catastròfiques. Més precarietat, més temporalitat, sous misèrrims, baixa qualificació i índexs d'atur inadmissibles. Un patró socialment insostenible i un model productiu mancat d'autonomia i de futur. Sotmès als vaivens de les conjuntures econòmiques i als pols econòmics dominants, que s'allunya (cada vegada més) de les economies industrials vertebrades al voltant de la innovació i la tecnologia; les que marquen la pauta de futur.

Guanyar sobirania econòmica exigeix capgirar el model productiu. No només implica reindustrialitzar el país, sinó també construir els consensos socials necessaris per garantir unes condicions laborals dignes que permetin als treballadors viure i no només sobreviure.

SEGON.

UN SALARI MINIM DE 1.300€ PER REVERTIR ELS SOUS DE MISÈRIA.

El model productiu vigent a Catalunya s'ha sustentat a base de pagar sous misèrrims als i a les treballadores dels serveis vinculats al turisme i, per extensió, a l'àmbit dels serveis. Durant molt anys, la societat ha subvencionat l'empresariat d'aquest sector, perquè els salaris baixíssims que han pagat no han contribuït, via cotitzacions socials, a sustentar el sistema públic de benestar. Un empresariat que ha maximitzat els beneficis i, a canvi, no ha aportat res a la societat. El salari mínim és la condició imprescindible per tallar de soca-rel aquesta sagnia. S'erigeix com la baula clau per consolidar un nou model productiu assen-tat sobre la base de salaris dignes i llocs de treball decents, però també opera com a mecanisme redistributiu de la riquesa, perquè, com passa amb els con-venis col·lectius, fixa uns mínims per a la retribució de les persones treballadores de manera que limita els ingressos de la propietat de l'empresa.

TERCER.

REDUCCIÓ DE LA JORNADA LABORAL PER GUANYAR AUTONOMIA I LLIBERTAT.

L'automatització de processos industrials que incrementen la productivitat aboca directament a reduir el temps de treball. La dinàmica històrica ha estat rebaixar-lo progressivament, però fa 100 anys que va quedar estancat en 40 hores setmanals. Una jornada laboral que no s'ajusta als sistemes de producció actual. Treballant menys es genera més riquesa que fa cinquanta anys. Per tant, avui el problema no és d'escassetat, sinó de redistribució de la riquesa. La jornada laboral de 32 hores setmanals amb el mateix salari ho garanteix, i és una mesura cabdal per forçar la corresponsabilitat de les tasques de cures i domèstiques que recauen sistèmicament sobre les dones, alhora que posa en valor el lleure i l'autonomia de les persones.

QUART.

UNES PENSIONS SUFICIENTS PER A VIURE L'ENVELLIMENT AMB DRETS I DIGNITAT.

El benestar de les persones s'ha de garantir des del naixement fins a la mort. Ens trobem en un context en què la robotització i la digitalització permeten garantir la productivitat amb menys esforç i temps de treball de les persones, en tots els sectors. I en què cal garantir el repartiment del treball, així com el dret a la vida no supeditada a la lògica laboral. Per això aquesta vida laboral s'ha d'escurçar en benefici del temps lliure.

Aquest canvi mana garantir unes pensions de jubilació dignes i suficients que permetin la ciutadania viure l'envelliment amb seguretat i autonomia. La viabilitat dels sistema de pensions és plenament sostenible amb una fiscalitat justa i un model productiu i laboral digne i sostenible.

CINQUÈ.

UN SISTEMA DE SERVEIS PÚBLICS SÒLID.

La primera condició per assegurar una vida digna a les persones és bastir un sistema de serveis públics sòlid, com a garantia d'equitat i benestar. Una xarxa de protecció primària: un sistema públic de salut robust; un d'ensenyament de qualitat i que no segregui; un sistema de pensions generós; i uns serveis socials amb una àmplia cartera de prestacions. Però fortificar un sistema de benestar públic també implica reconsiderar el paper de l'Estat en l'economia. Passar d'avaluar-lo com una nosa a considerar-lo un actor protagonista a l'hora de determinar i condicionar la política econòmica del país.

SISÈ.

UNA RENDA BÀSICA UNIVERSAL PER ALS NOUS TEMPS.

Els nous sistemes de producció plantegen reptes que hem d'afrontar amb models sostenibles basats en el benestar de la majoria. Uns models focalitzats en el coneixement, els salaris dignes i la reducció de la jornada laboral, acompanyats, alhora, de polítiques públiques estructurals que permetin emancipar-nos dels designis del mercat. Una possibilitat per aconseguir-ho és a través d'una renda bàsica universal que garanteixi uns mínims de dignitat, eradiqui la pobresa i alliberi de l'angoixa d'un futur incert. Una renda que deslliuri moltes dones de subjugacions, pugi el llistó de les condicions laborals, dinamitzi l'economia local i, sobretot, millori la salut de milions de persones.

SETÈ.

UNA LLENGUA DE TOTHOM PER UNA SOCIETAT COHESIONADA.

Una característica intrínseca d'un sindicat de classe és aspirar a influir en totes les dimensions de l'àmbit socioeconòmic i canviar les relacions que hi tenen lloc per a fer-les més justes i equitatives. Les relacions de poder entre grups socials i entre comunitats tenen sempre una dimensió lingüística, que a Catalunya es

manifesta en la progressiva subordinació i residualització del català, també en el món laboral. Revertir les relacions injustes exigeix també fer-ho en l'àmbit lingüístic, que implica reparar el mal que s'hagi produït i establir unes relacions noves, basades en la igualtat i la reciprocitat entre comunitats, perquè no hi ha llengües i comunitats lingüístiques de primera i de segona.

La Intersindical engega aquesta campanya perquè les receptes neoliberals, defensades per les elits polítiques i econòmiques per sortir de la crisi derivada de la pandèmia de la Covid, s'han demostrat fallides i no garanteixen el futur ni el benestar de la majoria de la població dels Països Catalans.

La Intersindical fixa set eixos d'intervenció que han de permetre consolidar una societat cohesionada, que reparteixi equitativament la riquesa col·lectiva, reconegui el valor de les cures i afavoreixi la corresponsabilitat de les mateixes, i permeti el desenvolupament autònom de la persona garantint la reducció del temps de treball i la vida laboral.

El català, la llengua de treball

El català,
llengua de
treball

Discriminació lingüística en l'àmbit socioeconòmic.

La cada cop més travada unitat de mercat a Espanya i la bilingüització completa de la població catalanoparlant provoquen, no només possible que qualsevol empresari o treballador pugui treballar en castellà a Catalunya, sinó també que el castellà esdevingui la llengua del treball –i de les relacions laborals– al nostre país. Sobretot, en les zones urbanes, perquè el percentatge de treballadores i treballadors nouvinguts és especialment elevat.

Per contra, a les comunitats de l'Estat de llengua castellana, l'única llengua reconeguda i d'ús inexcusable és el castellà: no és possible que els treballadors i les treballadores i les directives puguin usar cap més llengua que el castellà (o rarament es donen les condicions perquè sigui diferent).

Per tant, a l'Estat espanyol existeixen dues categories de comunitats lingüístiques: la primera, la castellana, que disposa de tots els drets de territorialitat en el seu domini històric i també fora d'aquest; i, la segona, integrada per la resta de llengües de l'Estat que disposen, com a molt, de drets compartits, però mai garantits i sempre discutibles. Existeix una discriminació històrica que deriva en la desigualtat entre els treballadors i les treballadores, que de fet s'estén a tota la ciutadania, pel que fa als drets lingüístics.

La Intersindical defensa els drets lingüístics dels treballadors i les treballadores.

La Intersindical defensa tots els drets de les persones treballadores: els estrictament laborals, però també d'aquells altres que són igualment necessaris per a garantir la dignitat d'una classe que, per trobar-se en una posició subal-

terna en el marc de les relacions socials de poder, cal que prengui consciència dels abusos als quals se la sotmet i aprengui a identificar-los i a no tolerar-los. La justícia social no contempla excepcions. **La Intersindical** promou un sindicalisme integral i de defensa tots els drets fonamentals dels treballadors i les treballadores, entre els quals s'inclouen els drets lingüístics en l'àmbit laboral, que són els primers que es vulneren en una situació de sotmetiment nacional com la que pateix Catalunya.

Dret a treballar en català.

Tots els treballadors i les treballadores tenim dret a un entorn de treball plenament catalanitzat que no suposi, per a uns, haver de canviar de llengua en horari laboral i permeti, a uns altres, mantenir una relació de normalitat amb el català, lliure d'entrebancs que en dificultin la integració i la cohesió, precisament, en l'àmbit laboral, que és un dels majors d'interacció entre individus. No importa l'origen ni la llengua inicial del subjecte: ningú no es pot sentir a gust en una situació de discriminació comunitària, per molt que estigui legalment establerta, i per molt que el discurs dominant l'emascari.

El català no opera com a llengua comuna i d'identificació.

És habitual que s'al·legui que Catalunya disposa de dues llengües, i, per tant, que la dualitat lingüística és tan normal a Catalunya com l'exclusivitat del castellà a les comunitats on és la llengua pròpia. En realitat, el castellà és una llengua legalment catalana perquè no es permet que la pròpia del país ocupi el lloc que li correspondria com a llengua comuna i d'identificació. Si avui tothom qui parla en català també ho pot fer en castellà (cosa que no passa a l'inrevés) és perquè s'ha forçat que sigui així.

En el nostre context i amb els nostres antecedents històrics, brandar la llibertat d'elecció lingüística de l'empresa i del treballador o de la treballadora és un acte de cinisme: ni aquesta llibertat existeix, ni la introducció, la difusió i la consolidació del castellà s'ha materialitzat des de la llibertat i l'espontaneïtat.

La subordinació i la residualització del català.

Les relacions de poder entre grups socials i entre comunitats inclouen sempre una dimensió lingüística, que a Catalunya es manifesta en la progressiva subordinació i residualització del català, també en el món del treball. Revertir

aquelles relacions quan són injustes implica també fer-ho en l'àmbit lingüístic. Una tasca que suposa reparar el mal que s'hagi produït i fixar unes relacions noves, basades en la igualtat i la reciprocitat entre comunitats. És a dir, rebutjar la discriminació sustentada en la consideració de llengües i de comunitats lingüístiques de primera i de segona. Fem nostra l'aspiració expressada per Marcel Pepin, antic secretari general de la Confederació del Sindicats Nacionals del Quebec (CSN) i antic president de la Confederació Mundial del Treball, que adaptada a Catalunya, seria així: *"la lluita pel català és un puntal de la lluita contra les forces de dominació econòmica, política i social."*

Referents per al català.

En matèria lingüística, el nostre model són comunitats com la quebequesa, la flamenca, la suïssa o les de llengua castellana. Si és veritat que tots som iguals, el català, llengua pròpia de Catalunya, s'ha de convertir en la llengua d'ús normal de les empreses, de la mateixa manera –repetim-ho– que la castellana ho és de les empreses ubicades allí on és la llengua pròpia. Allà on la llei ho impedeixi, s'ha de treballar per canviar-la i, mentrestant, no es pot oblidar que allò que la norma no prohibeix, ho permet de manera implícita. De manera que la potencialitat d'aquesta premissa s'ha d'aprofitar. No es pot assumir la desigualtat i promoure la renúncia i l'autolimitació.

No donem per bones les conseqüències de persecucions passades: no en fem tabula rasa. No renunciem a la plena normalitat lingüística de la llengua catalana. I, sobretot, no proposem aplicar-nos autorestriccions en aquells àmbits en els quals les lleis encara no ens imposen arraconar-nos. I en aquesta lluita apel·lem la solidaritat de classe: a qui pot molestar aquesta voluntat nostra si no és als qui volen trencar-la?

Conseqüències negatives de la discriminació del català.

Discriminar l'ús normal del català és un acte de marginació que provoca ressentiments que divideixen els treballadors, enrareixen les relacions laborals i tendeixen a alienar-los de l'empresa, a més de tenir repercussions més enllà de l'àmbit socioeconòmic. La castellanització dels entorns de treball posa en dubte el sentit de l'aprenentatge de la llengua i del perfeccionament dels coneixements lingüís-

tics que es realitza a l'escola. La presència de treballadors i treballadores que desco-neixen el català en llocs d'atenció al públic promou la inseguretat lingüística entre la població catalanoparlant i alimenta les conductes diglòssiques. Les empreses són agents econòmics amb una gran influència social i se n'han de responsabi-litzar.

Serveixin d'exemple les consideracions formulades pels promotors d'un exemple d'èxit en la normalització d'una llengua subordinada en l'àmbit socioeconòmic, com és el cas del francès al Quebec, i adaptem de nou les seves paraules al cas català: *"Si l'economia del país no es decanta per l'ús del català, difícilment s'aconseguirà fer de Catalunya un país català. Ni l'escola, ni els mitjans de comunicació, ni el mateix govern són forces suficients per mantenir viu l'estatut de la llengua. També seria erroni confiar que amb l'oferta de serveis al públic en català es consolidaria l'ús de la llengua; si bé la imatge externa podria fer-ho pensar, en el fons seria un engany perquè la llengua del poder econòmic continuaria sent la castellana. Si a l'empresa no s'utilitza la llengua en totes les circumstàncies i a tots els nivells, rarament podrà ser la manifestació més evident d'una identitat, d'una cultura i de la pròpia idiosincràsia."*

Què diu la normativa?

Els articles 4.2.c i 17.1 de l'Estatut dels Treballadors estableixen que l'empresa ha de garantir-los poder-se expressar en català lliurement i sense limitacions. L'article 314 del codi penal recull les sancions imposables als qui incompleixin aquest dret.

En qualsevol dels nivells de l'empresa, tothom ha de conèixer el català, com a mínim passivament. L'empresari s'hauria de formar lingüísticament i garantir la capacitació lingüística dels treballadors fins que s'estigui en disposició de garantir-ne l'ús lliure (tant oral com escrit) en tots els àmbits de l'activitat laboral. Aquest procés seria més ràpid si el sistema educatiu garantís una formació professional que tingués el català com a llengua vehicular.

Que el català sigui la llengua preferent d'una empresa és només una possibilitat. El castellà és la llengua universalment protegida i imposada als territoris de

llengua catalana, però això no impedeix que, més enllà de les obligacions que s'associen sistemàticament al castellà, una empresa converteixi el català en llengua preferent.

Disponibilitat lingüística de consumidors i empreses.

A més, els consumidors i les consumidoras catalanes tenen el dret de ser atesos i de rebre les indicacions dels serveis i dels productes que adquireixen en llengua catalana. El 2010, la Llei del Codi de Consum de Catalunya va convertir aquell dret en obligació, però, el 2017 i el 2018, el Tribunal Constitucional va rebaixar-la a simple "autoobligació corporativa opcional". Tanmateix, no negava el dret genèric dels consumidors a ser atesos en català, en la mesura que l'empresa ho preveïés.

La disponibilitat lingüística és exigible a les empreses. No com a mera obligació, sinó perquè es materialitza també en forma de beneficis: millora la relació amb el client, en promou la fidelització, facilita la venda i contribueix a la millora de l'ambient de treball. A més, en el nostre context social, la disponibilitat lingüística connota l'empresa com a més atenta i pròxima, vinculada a la comunitat, desvinculada del mercantilisme estricte i despersonalitzador. El desenvolupament d'un ampli sector socioeconòmic catalanitzat converteix el català en un instrument laboral necessari.

En el punt segon de l'article 128.1 (no anul·lat pel Tribunal Constitucional), el Codi de Consum de Catalunya fixa que els consumidors tenen dret a rebre en català les invitacions a comprar, la informació de caràcter fix, la documentació contractual, els pressupostos, els resguards de dipòsit, les factures i els altres documents que hi facin referència o que se'n derivin, les informacions necessàries per al consum (incloses les etiquetes i embalatges), l'ús i el maneig adequats dels béns i serveis d'acord amb llurs característiques, amb independència del mitjà, format o suport utilitzat (i especialment les dades obligatòries relacionades directament amb la salvaguarda de la salut i la seguretat), els contractes d'adhesió, els contractes amb clàusules tipus, els contractes normats, les condicions generals i la documentació que hi faci referència o que se'n derivi de la realització d'algun d'aquests contractes.

El català,
llengua de
treball

Si la Generalitat i les empreses no garanteixen aquests drets lingüístics en l'àmbit socioeconòmic, **La Intersindical** no romandrà impassible davant de tanta deixadesa i de tant cinisme. **La Intersindical** no s'afegirà al cor dels qui es tornen muts i cecs quan es tracta dels drets lingüístics dels febles només perquè defensar-los pot aixecar la ira dels forts acostumats a imposar-se.

Acords socials de caràcter lingüístic.

Les empreses curoses amb el client, preocupades pel benestar del treballador i compromeses amb la responsabilitat social, han de complir les lleis pensades per rescabalar els qui han patit i pateixen discriminació, i fer-ho, no només per evitar possibles sancions, sinó per complir l'esperit inherent a aquelles normes.

En matèria de drets lingüístics, una empresa responsable i compromesa serà una empresa amb plena disponibilitat lingüística de portes enfora, que incorporarà el català als seus productes i serveis, i que farà del català una llengua d'ús normal, i fins i tot preferent de portes endins. Incorporar i promoure el català és un valor afegit amb el qual es pot guanyar molt, a més d'un acte de justícia, de reparació i de contribució a la cohesió, de manera que l'empresa ha de sospesar el cost que implicaria no fer-ho. En aquest punt caldrà tenir en compte que els parlants que s'identifiquen amb una llengua històricament reprimida agraeixen els gestos de reconeixement, que poden constituir aleshores un potent mitjà de fidelització. En llocs com els territoris de parla catalana, la llengua pròpia és sempre un element rellevant.

Si els consumidors i els treballadors exigeixen el català, les empreses emprendran el camí de la catalanització. **La Intersindical** assumeix aquesta responsabilitat de la part dels treballadors. En la negociació col·lectiva, es compromet a defensar, a banda dels drets laborals estrictes, acords de bones pràctiques empresarials en matèria lingüística, que cal concretar en clàusules lingüístiques en els convenis col·lectius de les empreses. Uns acords que s'haurien de generalitzar fins a esdevenir pactes de caràcter interprofessional.

Aquests acords seran de quatre tipus:

- 1.- Acords relacionats amb la formació lingüística dels treballadors i treballadores, quadres i personal directiu.
- 2.- Acords que afectin el paisatge lingüístic de l'empresa i l'ús del català.
- 3.- Acords que afectin les relacions exteriors de l'empresa (amb els usuaris i els consumidors, amb altres empreses, amb els proveïdors de productes, serveis, assessorament, finançament i formació, amb els mitjans de comunicació, amb els accionistes i amb les administracions).
- 4.- Acords per a la creació de les eines necessàries per al desenvolupament, la continuïtat, el seguiment i l'avaluació de les mesures pactades en matèria de normalització lingüística a l'empresa.

El català,
llengua de
treball

Construïm el futur!

Eixos d'actuació per al sindicalisme republicà i
per al desplegament de la justícia social

intersindical-csc.cat

INTER ///
SINDICAL
TREBALL | REPÚBLICA | JUSTÍCIA SOCIAL